

РЕШЕНИЕ

№ 40146

гр. София, 02.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева
Георги Бозуков

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **9885** по описа за **2025** година докладвано от съдия Георги Бозуков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „НОУБЪЛ ХАУС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място]. [улица], ет. 2, офис 4, представлявано от Р. В. Н. в качеството му на Управител, чрез адв. В. Р. Й., със съдебен адрес и адрес за кореспонденция: гр. С., [улица], ет. 2, офис 4, срещу Решение № 1578 от 27.04.2025 г. по АНД 14724/2024 Г., 23 състав, по описа на Софийски районен съд, наказателно отделение, с което е потвърдено НП №22-2400269/20.09.2024г., издадено от директора на Дирекция “Инспекция по труда” - [населено място]. С обжалваното НП на основание чл. 416, ал. 5 от КТ, вр. чл. 413, ал. 2 КТ на жалбоподателя е наложено наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 000 лв., за нарушение на чл. 14, ал. 1от ЗЗБУТ, вр. чл. 60, ал. 1 и чл. 61 от Наредба № 2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи.

С жалбата се твърди, че Решение № 1578 от 27.04.2025 г. по АНД 14724/2024 Г., 23 състав, по описа на Софийски районен съд, наказателно отделение, е постановено при нарушение на материалния закон, допуснати съществени процесуални нарушения и необоснованост. Иска се съдът да постанови ново решение, с което да отмените Наказателно постановление № 22-2400269 от 20.09.2024 г., издадено въз основа на АУАН № 22-2400269 г., съставен от Ш. Ш. Х., на длъжност гл. инспектор при Дирекция „Инспекция по Труда“ - [населено място], с което на основание чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда (КТ) е наложено наказание имуществена санкция в

размер на 2000 лева на дружество „НОУБЪЛ ХАУС“ ЕООД. Претендират се направените по делото разноски за двете инстанции.

В съдебно заседание, касаторът, редовно призован, се представлява от адв. К., който поддържа жалбата, като моли за отмяна изцяло на решението на СРС, поради неговата незаконосъобразност и необоснованост, и постановяване на акт, с който наказателното постановление бъде отменено. Претендира присъждане на разноски за две инстанции, за което представя доказателства.

Ответникът – Директор на Дирекция "Инспекция по труда Софийска област" (ДИТ-Софийска област), редовно призован, се представлява от юр.Т., който оспорва жалбата. Моли за отхвърлянето ѝ, като съдът да постанови решение, с което да потвърди съдебния акт на СРС. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор П., дава заключение за правилност и законосъобразност на решението на СРС и на издаденото НП.

Административен съд София град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК и е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съдът, след като обсъдил доводите на страните и доказателствата по делото, прие за установено следното от фактическа страна.

На 06. 06. 2024г. на процесния строителен обект по см. на пар. 1 т. 13 от ДР на Наредба № 2 /2004г и пар. 5 т. 39 от ДР на ЗУТ в С. , кв. М. долина , стопанисван от жалбоподателя като строител по см. на пар. 1 т.2 ДР на Наредба № 2/2004г и чл. 163 ЗУТ, от органите на инспекцията по труда извършили проверка за спазване на трудовото законодателство. В хода на проверката на място бил установен технически ръководител на обекта , нает по трудов договор от жалбоподателя - Ж. Ж., а от информацията на информационната табела по чл. 12 и чл. 13 от Наредба № 2 /2004 г. жалбоподателят бил установен като възложител и строител на обекта. В хода на проверката на място бил извършен оглед на сграда от строителния обект, при който било установено ,че жалбоподателят не е обезопасил срещу падане от височина на хора и предмети изкоп с дълбочина около 3,50 м. около сградата в обекта, като не е осигурил приспособления - съоръжения, ограждения, които са достатъчно високи и са изградени най-малко от защитна бордова лента за крака и средно перило за ръце или друго еквивалентно алтернативно решение, в резултат на което работещите били изложени на риск от трудова злополука.

За констатираното при проверката е съставен протокол за резултат от извършена проверка за периода 06. 06. - 22. 07. 2024г . и акт - разпореждане за спиране на СМР в проверения строеж и въз основа на това е съставен актът по делото за установяване на нарушение на чл. 60 ал.1 вр. чл. 61 от Наредба № 2 /2004г. По делото са приложени констативен протокол от 10.06.2024 г. за отстраняване на установени нарушения и обезопасяване на обекта, копие на процесната информационна табела по чл. 12 и чл. 13 от Наредба № 2 /2004г и на снимка на необезопасения изкоп в имота и документи, установяващи трудовото правоотношение между установения на мястото технически ръководител на обекта и жалбоподателя. Въз основа на посочените материали впоследствие е издадено обжалваното НП.

При така установеното като факти от правна страна съдът приел жалбата за неоснователна . НП

следвало да бъде потвърдено, тъй като при извършената от съда проверка се установило, че АУАН и обжалваното НП са съставени от компетентни длъжностни лица и в съответствие с изискванията на ЗАНН по отношение необходимото съдържание на документа и сроковете за съставянето му и при издаването на обжалваното НП не са допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон, налагащи отмяна или изменение на постановлението .

Съобразно изложеното и установеното по делото, че жалбоподателят, в качеството на строител и работодател по см. на пар. 1 т.2 ДР на Наредба № 2 и пар. 1 т.1 ДР КТ , в нарушение на посочените разпоредби не обезопасил срещу падане от височина на хора и предмети в процесния изкоп , като не осигурил приспособления - съоръжения, ограждения, които са достатъчно високи и са изградени най-малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце или друго еквивалентно алтернативно решение, в резултат на което работещ - технически ръководител бил изложен на риск от трудова злополука, а съществувал и риск за падане от височина на хора , които по друг повод са намират в района на изкопа - законосъобразно с НП е прието , че е осъществен съставът на административното нарушение по чл. 413 ал. 2 КТ вр. чл. 60 ал.1 и чл. 61 от Наредба № 2 / 2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд. Според посочената разпоредба - работодател, който не изпълни задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд в съответствие с нормативните актове за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд , ако не подлежи на по- тежко наказание, се наказва с имуществена санкция в размер от 1500 до 15 000 лв.

За неоснователно съдът приел възражението за това, че не е установено качеството на работодател - строител на жалбоподателя като субект на нарушението по НП . Съдът приел, че посоченото възражение е в противоречие с приобщените по делото непротиворечиви доказателствени материали , въз основа на които жалбоподателят е санкциониран на осн. чл. 413 ал. 2 КТ вр. чл. 61 от Наредба № 2 в качеството му и на строител, и на работодател по см. на пар. 1 т.2 и т.10 ДР на Наредба № 2 и пар. 1 т.1 ДР КТ .

Представените към жалбата договор за възлагане на строителство и споразумение за осигуряване на осигуряване на здравословни и безопасни условия за процесния строеж съдът приел за неотнормирани към спора по делото, тъй като, дори да се приеме , че документите са съществували към процесната дата, от доказателствата по делото се установило, че те не са били приведени в действие. Този извод несъмнено се наложил от установеното съдържание на информационната табела по чл. 12 и чл. 13 от Наредба № 2 /2004г и от липсата на възражения от жалбоподателя в хода на цялото административнонаказателно производство срещу определеното му качество - работодател – строител.

Без уважение съдът приел, че следва да се остави искането за определяне на нарушението по акта като маловажен случай , тъй като видно от разпоредбата на чл. 415в КТ - маловажно по см. на КТ нарушение е това , което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в Кодекса и от което не са произтекли вредни последици за работника или служителя , какъвто не бил случаят по делото, доколкото рискът за здравето на работещ на обекта, обусловен от липсата на обезопасяване, в случая, съобразно характера на дейността, представлявал значима вредна последица - пречка за определяне на нарушението като маловажно.

За неоснователни съдът приел и възраженията за нарушено право на защита, тъй като във връжения на жалбоподателя акт за установяване на нарушението било изложено подробно описание на обстоятелствата от значение по делото, индивидуализиращи в пълна степен

нарушението, за което е наложена административна отговорност. Съдържанието на акта било възпроизведено и в обжалваното НП, поради което несъстоятелни били възраженията, че жалбоподателят не е могъл за разбере кое е нарушението и основанието за административното наказване.

Съобразно изложеното и като взел предвид, че определеният размер на санкцията е към минималния и явно не се явява прекомерен, спрямо тежестта на нарушението - значителното необезопасяване на площи от строеж, също при отчитане на вида на търговска дейност, правноорганизационната форма и обусловеното от тях имущественото състояние на жалбоподателя по делото, съдът приел, че в частта относно санкцията, НП следва да бъде потвърдено.

Тези изводи се споделят от настоящия решаващ състав.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така както са установени от СРС.

Отговорността на касатора е за виновно неизпълнение на задължение, предвидено в чл. 61 от Наредбата, в качеството му на работодател. Безспорно е, че санкционираното дружество има качеството на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби (ДР) от КТ и в това си качество има задължението по чл. 14, ал. 1 КТ - да осигури здравословни и безопасни условия на труд във всички случаи, свързани с работата, както на работещите, така и на всички останали лица, които по друг повод се намират във или в близост до работните помещения, площадки или места. Приложими към конкретния случай, с оглед спецификата на изпълняваната работа - строителни и монтажни работи, са и разпоредбите на Наредбата от 2004 г., уреждащи изискванията за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при работа на височина, с цел да се осигури безопасност от падане на хора или предмети. Разпоредбата на чл. 61 от Наредбата предвижда, че паданията от височина се предотвратяват чрез приспособления (съоръжения, ограждения), които са достатъчно високи и са изградени най-малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение. Според дефиницията по § 1, т. 21 от Допълнителните разпоредби (ДР) на Наредба № 2/2004 г., под употребения израз "от височина" следва да се разбира височина, по-голяма от 1, 5 м., мерено от пода или терена.

Съответен на доказателствата по делото е извода на съда, че вмененото нарушение е доказано по несъмнен начин. В хода на производството е безспорно установено, че на Об. Об. 2024г. на строителен обект по см. на пар. 1 т. 13 от ДР на Наредба № 2 /2004 г. и пар. 5 т. 39 от ДР на ЗУТ в С. , кв. М. долина , стопанисван от жалбоподателя като строител по см. на пар. 1 т.2 ДР на Наредба № 2/2004г и чл. 163 ЗУТ, от органите на инспекцията по труда е установено, че на място бил технически ръководител на обекта, нает по трудов договор от жалбоподателя - Ж. Ж., а от информацията на информационната табела по чл. 12 и чл. 13 от Наредба № 2 /2004 г. жалбоподателят бил установен като възложител и строител на обекта. В хода на проверката на място бил извършен оглед на сграда от строителния обект, при който било установено, че жалбоподателят не е обезопасил срещу падане от височина на хора и предмети изкоп с дълбочина около 3,50 м. около сградата в обекта, като не е осигурил приспособления - съоръжения, ограждения, които са достатъчно високи и са изградени най-малко от защитна бордова лента за крака и средно перило за ръце или друго еквивалентно алтернативно решение, в резултат на което

работещите били изложени на риск от трудова злополука.

Противно на доводите в касационната жалба, височината на която са извършвани СМР, е безспорно установена и описана от административно-наказващия орган. Не е спорно и обстоятелството, че жалбоподателят е изпълнител на строителния обект и това дружество е възложило на работниците на обекта извършването на СМР и носи цялата отговорност като предприятие, задължено да осигури здравословни и безопасни условия на труд във всички случаи, свързани с работата, както на работещите, така и на всички останали лица, които по друг повод се намират във или в близост до работните помещения, площадки. В случая, касаторът се явява и строител, по смисъла на § 1, т. 2 от Наредба № 2/2004 г. Ето защо последното носи цялата отговорност за организационно и икономически обособено образуване - в случая за обекта.

Касационният състав приема, че описаните в АУАН и в НП дейности са извършвани от работници на касатора, поради което негово е било задължението да осигури спазване разпоредбите, отнасящи се към здравословните и безопасни условия на труд. Фактическите установявания на административнонаказващия орган са доказани по делото, като първостепенният съд е обсъдил в тяхната съвкупност събраните доказателства, включително посредством свидетелски показания. Свидетелските показания, събрани в хода на съдебното следствие, са обсъдени в съвкупност с останалите доказателства по делото и кредитирани съобразно и изводите за липса на противоречия и наличие/липса на заинтересованост от изхода на делото.

Конкретните изисквания за обезопасяването при работа на височина са уредени в раздел IV от Наредба № 2/2004 г., като изложените фактически констатации в АУАН и в НП са подведени под съответните правни норми. В същите са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено, посочени са както датата на нарушението, така и мястото на извършване на същото и точно за кой строителен обект се отнася. Не е налице нарушаване на формата при издаването на актовете, и препятстване касатора да упражни правото си на възражение и жалба. Разпоредбата на чл. 61 от Наредба № 2/2004 г. установява конкретно начините, чрез които паданията от височина се предотвратяват. Тази норма напълно кореспондира и със словесното описание на нарушението. Наведените касационни оплаквания са релевирани и в жалбата пред районния съд, който ги е обсъдил подробно.

Правилно е приложена и санкционната разпоредба на чл. 413, ал.2, от КТ. В този смисъл правилно АНО е приложил закона. Следва да бъде отчетено, че нарушението по спазване на трудовото законодателство е с повишен риск за човешкото здраве и живот при неосъществен контрол от работодателя. Изводите на първоинстанционния съд са в тази посока и се споделят и от настоящата инстанция.

Случаят не може да се определи и като маловажен по чл. 415в КТ. Маловажните нарушения, установени по КТ, съобразно посочената разпоредба имат два основни признака, които трябва да са налице кумулативно: нарушението да е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в КТ, и от него да не са произтекли вредни последици за работници и служители. В разглеждания случай те не са налице. Нарушението не е отстранено веднага след установяването му от контролните органи.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че Софийски районен съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН на ответника се дължат разноски. В съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл. 63д, ал. 5 ЗАНН във

вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът определя размер на юрисконсултско възнаграждение 80 (осемдесет) лева.
Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд София- град, XXIV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1578 от 27.04.2025 г. по АНД 14724/2024 Г., 23 състав, по описа на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА „**НОУБЪЛ ХАУС**“ **ЕООД**, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място]. [улица], ет. 2, офис 4, представлявано от Р. В. Н. в качеството му на Управител, да заплати на Дирекция "Инспекция по труда" - С., сумата 80 (осемдесет) лв. разноси.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.